

hüüaks üks ainus suur orel, kus üks eest mängib ja teine tagast tuult annab. Siis pidi veel üks õpetus lisaks tulema, kuida elstajad tuled rahwa vead wõiwad segaselt ajada, nõndasamati nagu tuul lumelibemeid keerutab, aga raskus ajab lumelibemed wiimati ometi maha maa peale ja nagu see raskus lumelibemete oma tuum on, nõnda saawad ka inimesed ja rahwad, kui nad iseennast, see on oma tuume mitte ära ei salga, kui nad oma usku ei jäta, usk on übe rahwa raskus, wiimati ikka sinna, kubu usk neid jubatab. Nad saawad oma ammu ette ära määratud kindlale sibile, ning ei kao mitte ära. —

Beel üks teine tähendus oli mul, mis ka Tartlastele tahtsin pisut ninatubakat anda —

„Ab kuule, Seva Rein, ära rone pabaks, arwastin, et kauemaks ära jääd ja enne jutu lõpetust enam tagasi ei tulegi, sellepärast panin su „tähendused“, mis ka lüua peale olid unustanud, kirja ülesse“ — nii ütles mulle siin Mikkel üle õla.

So, noh bea küll siis. Ma praegu kirjutan, et mu tähendused kaduma läinud. No kuida sa nad siis ülesse pannid ja kubu kohta?

„Ma seadsin nad sinna peatükki, kus Wiiru ja oma wanematest kõnelesin; ju nad ikka nende kohta käiswad.“

Elstus, väris lausa elstus, Tartu reisiröö kohta nad käiswad; olen ju ise siin seletanud.

„Hm, siis oli mu poolt küll elstus. Kartsin seda ka ju ette ära, sest sinu mõted käiwad wabel sekka nii pikalt ja laialt, et sa isegi wist ei tea, kus nende ots wõi hakatus ja kubu kohta nad wiimati oma rändamisse teel wälja tulewad, kas wilja wäljale wõi rahamaasse.“

Sellel, mis sa praegu kohtad, näib nagu oleks pilka-mise hais juures, aga sõbra mehega ei maksa pureleda. See ju see wana paha maailma wiis on, et sõber sõpra wõib nubtluseta pilgata ja kõigiti kiusata ning narrida. Karuteguksid, mis ükski wõõras ei julgeks teha, teeb sõber sulle häbenemata, sest ta on ju sõber. Sõber sõimab sind, petab sind, warastab su järealt ja jääb nubtluseta, sest ta on sõber. Sina oled mu tähendused hoopis

wõisil kohal tarwitanud, oled mu jutu mõnule sellega palju tabju saatnud, segad mind siis pealegi oma wabandustega, mis ometigi midagi häaks ei tee — mina pean aga sulle ikka veel lahtet naerulisi nägu näitama. See polnud kellegi rumal mees, kes ütles: „Hoidku mind Jumal mu sõprade eest, waenlastest saan ise jagu.“ Ma annan sinule, Mikkel, kõik heal meelel andeks, kui sa nüüd mind rahule jätad, ja kõik, mis ma siia ülesse kirjutan, sinu ja minu kasuks ning Wiiru rõõmiks trükki paned. — Sul pole waja mulle just parema õla peale, kulla Mikkel, koputada, näed, et siin käes on sulg! Pahem õla tunneb just niisama hästi su wopsusid. Mine nüüd!

Kuida nüüd lood oleks, kui ma ka lord sõbramehe poolest Mikkele übe karutembu ära teeksin? Tema tellis mind, et ma tema ja ta Wiiru lood kõik ilusaste ära jutustaks, kuida see oli ja kuida see tuli ja kuida see sündis ja mis suur õnnetus seal juhtus ja kuida kõik silmad nutu pisaraid täis oliwad!

Hm, hm, hm! Hm, hm, hm! ja veel lord hm, hm, hm! Kui ma nüüd lugu pisut muundaksin! Tema kõneleb ikka: Mina ja mina ja mina. Mina tegin, mina nägin, mina olin, mina ütlesin. Kas mina kirjutan siis nüüd ka, mis mina nägin ja kus mina käisin. Eks me ole sõbrad mehed, mis tarwis mina lähen tema juttu kirjutama, eks ma wõi oma juttu just niisamati kirjutada?

Waat, sedawiisi oli see lugu: Kaldaro külas, mis praegu Tapa raudteest kaksikümmeend wersta õhtu pool seisab ning mis Grenzsteini uue kaardi peal mitte leida pole, sest et tal uus nimi, oliwad juba enne minu mälestust kaks kuue päewa kohta ja üks kuue päewa koht. Kaks neist seiswad wastakute üle tee, üks mäe all, teine poolest jaadil mäe weerul, poolest jaadil mäe peal. Esimesi hüüti alpereks ehk ka allmäe taluks ehk kõige uuema nimega Alme talupereks; teine oli ülevalt pere ehk pealmäe talu ehk kõige uuema nimega Pealme talupere; ja see kolmas oli mete talu. Kolme talu peale oli kuus last olemas. Igas peres kaks last, ikka üks oma ja üks kaswandil. Kuida need kolm kaswandiku siia kolme peresse oliwad sattu-